

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 8C/696/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222033
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jaďuďová
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2016:4412222033.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ s.r.o. IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova ul. 25, (zn.: ZE-4804-6293) v konaní zast. Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom Bratislava, Gösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti žalovanej: Slovenská republika v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR (ZN.:39540/2014/34), o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, sudkyňou JUDr. Ivanou Jaďuďovou takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a** .

Súd žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou zo dňa 27.9.2012 domáhal od žalovaného zaplatenia majetkovej škody 175 Eur ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom a nemajetkovej ujmy v sume 497,88 Eur, t.j. za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky, pretože Okresný súd Nové Zámky o žiadosti vo veci vedenej exekútorom pod exekučným číslom EX 265/2007 nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, ale po dlhej dobe a súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 293 dní. Išlo o konanie proti povinnému: O. A.. Exekučným titulom mal rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu SR 5818/06 zo dňa 20.11.2006. Predložil časť znaleckého posudku č. 1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody žalobcu.

Žalovaná v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 24.6.2014 žiadala žalobu zamietnuť. V prvom rade poukázala na nejasný titul nároku na náhradu škody. Žalovaný mal súčasne za to, že žaloba je podaná predčasne, keďže v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. od doručenia žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neuplynulo 6 mesiacov. Žalovaná informovala, že žalobca napriek výzve na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody, mu neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody a z uvedeného dôvodu ho žalobca nepovažuje za predbežne prerokovaný. Žalovaná v súvislosti s posúdením, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, v ktorom Ústavný súd SR konštatuje, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Taktiež namietala, že žalobca nepreukázal podanie sťažnosti na prietahy v konaní a ani rozhodnutie, v ktorom by bolo konštatované porušenie práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktorých existenciu môže konštatovať len Ústavný súd SR, a preto nie je preukázaný ani nesprávny úradný postup. Ďalej namietala aj vyčíslenie materiálnej škody s odôvodnením, že požadovať paušálnu sumu je nesprávne a účelové. V konaní je potrebné preukázať skutočnú škodu listinnými dôkazmi, ktoré však žalobca nepreukázal. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické, ale podlieha podrobnému skúmaniu, keďže prietahy v konaní môže posudzovať len Ústavný súd.

Tunajší súd vo veci dňa 14.7.2014 rozhodol a žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Tento rozsudok bol uznesením Krajského súdu č. 11Co/247/2014-97 zrušený a vrátený na ďalšie konanie s tým, že súd prvého stupňa svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd vykonať dokazovanie vypočutím žalovanej nemohol, pretože tá sa na pojednávanie nedostavila, svoju neúčast' ospravedlnila, ale nepožiadala o odročenie pojednávania. Súdu doručila písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú a uplatnila si náhradu trov konania.

Súd vykonať dokazovanie vypočutím právneho zástupcu žalobcu nemohol, pretože ten sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti, ale nepožiadal o odročenie pojednávania.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, fotokópiou spisu OS Nové Zámky číslo 9Er/224/2007, fotokópiou časti znaleckého posudku č. 1/2014 a zistil tento skutkový a právny stav veci: Dňa 9.3.2007 súdny exekútor JUDr. W. S. doručila Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. vo veci oprávneného: POHOTOVOST', s.r.o., IČO: 35 807 598 proti povinnému: O. A. o vymoženie XXX,-Sk s prísl. Dňa 15.3.2007 Okresný súd Nové Zámky vydal poverenie pre súdneho exekútora.

Dňa 6.9.2010 podal oprávnený (žalobca) návrh na zmenu súdneho exekútora a žiadal poveriť JUDr. Rudolfa D.. Dňa 22.6.2011 Okresný súd Nové Zámky vyhovel žiadosti o zmenu súdneho exekútora.

V tomto konaní žalobkyňa sa domáha náhrady škody a to skutočnej škody v sume 175 Euro. Táto majetková škoda predstavuje ňou vynaložené nasledovné sumy:

- na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 Euro,
- na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 Euro.
- na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom sumu 50 Euro
- administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje v sume 15 Eur

Celkom takto vynaložila sumu 175 Euro, ktorá by ju nezaťažila ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní pri udeľovaní poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Výška tejto hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Toto vyčíslenie vychádza z účtovej agendy pričom z dôvodov ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy.

Žalobkyňa sa ďalej domáha náhrady nemajetkovej ujmy v sume 497,88 Euro, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného článkom 49 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru po ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jej názoru dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu nemajetkových práv poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania

poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a tiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík:

- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného.
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným.

- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného.

Náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jej zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Priznanie nemajetkovej ujmy žiadala aj z týchto dôvodov:

- neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u členov jej riadiacich orgánov ako aj u jej majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosť.

- úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom a zánik jej ďalších plánovaných podnikateľských aktivít ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na jej strane, ale aj na strane jej majiteľov.

- nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie jej podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy a aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytovaniu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV US 77/02). V žalobe ďalej uviedla, že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkovi garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primerané satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Náhrady škody sa domáha podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré škody podľa jej tvrdenia jej mali vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky ako exekučného súdu vo vyššie uvedenej exekučnej veci.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 1 zákona č.514/2003 Z.z. tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa ust. §-u § 2 zákona č.514/2003 Z.z. na účely tohto zákona

- a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,

- b) orgán verejnej moci je

1. štátny orgán,

2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci po a) nezákonných rozhodnutiach, po b) nezákonných zatknutiach, zadržaniach, alebo iným pozbavením osobnej slobody, po c) rozhodnutiach o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutiach o väzbe, alebo po d) nesprávnom úradnom postupe.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 cit. zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak 1.) škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1,2 cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosť učením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2) sa určuje s prihliadnutím najme na:

- a) Osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) Závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) Závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) Závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Je potrebné poznamenať, že v nadväznosti na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3,4 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.) je zák. č. 514/03 Z.z. osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva druhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7) a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). Aj keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. §-u 9 ods. 1 zák. č. 514/03 Z. z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné preťahy v konaní, , ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodnutie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny úradný postup orgánu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

V súdnej veci vo svetle týchto záverov preto bolo potrebné posudzovať existenciu predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu uplatňovanú žalobcom v tomto konaní.

Podľa § 44 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti účinného v čase začatia exekučného konania (9.3.2007) ďalej len „Exekučný poriadok“) oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu

exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 Ex. por. súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa ods. 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Vychádzajúc z vyššie citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora sa pre exekučný súd vzťahovala 30 dňová lehota od doručenia návrhu. Táto lehota dodržaná nebola. I napriek tomuto zisteniu súd zastáva názor, že v exekučnom konaní neboli preukázané žalobcom avizované zbytočné prieťahy, v jeho postupe nemožno vzhľadnúť zbytočné prieťahy. Tento záver je súladný i s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR sa síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa automaticky nepovažuje za porušenie uvedeného základného práva, pretože sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prieťahy" je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (II. ÚS 64/97, I.ÚS 63/00, I.ÚS 16/02). Zistenie, že k rozhodnutiu o návrhu na zmenu exekútora exekučným súdom došlo po uplynutí zákonnej lehoty ešte samo o sebe nezakladá zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Súd mal za to, že nerozhodnutím o zmene exekútora v zákonnej lehote nemohol žalobcovi ako účastníkovi konania exekučného konania vzniknúť stav právnej neistoty. Súd poznamenáva, že oprávnený podal návrh na zmenu exekútora po viac ako 3 rokoch, tak ako v množstve (tisícoch) iných vecí na území celej Slovenskej republiky.

Súd považuje za potrebné uviesť, že nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľa podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa ust. §-u 25 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. ak nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone osobitným predpisom (Občiansky zákonník).

Vzhľadom na ust. §-u 25 zákona č. 514/2003 Z.z. pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom musia byť splnené zákonné predpoklady vzniku takejto zodpovednosti podľa §-u 420 ods. 1 OZ. Predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti štátu teda je 1/ existencia nesprávneho úradného postupu, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, pričom všetky tieto predpoklady musia byť splnené súčasne.

Pojem nesprávneho úradného postupu zákon vymedzuje len uvedením príkladov, čo sa má považovať za nesprávny úradný postup, avšak úradný postup spravidla nie je možné právnym predpisom upraviť do najmenších podrobností tak, aby zahŕňal všetko, čo je potrebné pri výkone verejnej moci. Všeobecne možno nesprávnosť úradného postupu charakterizovať ako porušenie postupu stanoveného právnymi normami. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ide o tie prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou tých orgánov (ktoré zákon uvádza) než rozhodovacou činnosťou. Nesprávny úradný postup nesmie mať svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NS SR, sp.zn. 4Cdo 24/2004).

Škodu vo všeobecnosti treba chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené). Nemajetková ujma je ujma, ktorá sa v majetkovej

sfére poškodeného síce neprejavuje, ale sa prejavuje v rôznych skutočnostiach pre poškodeného negatívnych.

Pojem príčinnej súvislosti občiansky zákonník nijako nevymedzuje a preto ju treba chápať ako súhrn príčin, ktoré viedli k určitému výsledku (k vzniku škody). O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t.j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nemôže byť len sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Preto súd ustálil, že prípadný nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobkyne ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobkyne rozhodujúcim, teda ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jej majetok by sa nezmenšil.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd konštatuje, že k nesprávnemu úradnému postupu podľa zák.č. 514/2003 Z.z. nedošlo v predmetnej exekučnej veci. V dôsledku neexistujúceho nesprávneho úradného postupu a v príčinnej súvislosti s ním žalobcovi žiadna škoda nemohla vzniknúť a preto nie sú dané zákonné predpoklady a preto súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Nebolo možné prihliadnuť na znalecký posudok, na ktorý poukázal žalobca č. 1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave, keďže tento je irelevantný nakoľko je všeobecný a nešpecifikuje konkrétne exekučné konanie.

Je potrebné poukázať aj na judikatúru Ústavného súdu (sp. zn. I.ÚS 16/02) kde sa konštatuje, že“ pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (sp. zn. II.ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje) ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle citovaného ust. Ústavy.

Súd považuje za potrebné uviesť, že nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľa podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci.

Žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Stav, v ktorom sa žalobca ocitol si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä už je zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a nepreukázané čiastky v podobe majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Absenciou rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prieťahov nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, a preto sa súd v konaní existenciou ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu (t.j. protiprávne konanie, vznik škoda, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody

a následne aj samotnou výškou škody) ďalej nezaoberal. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech nepriznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, pretože jej žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie a to do 15 dní odo dňa jeho doručenia, cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre. V odvolaní sa okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3 O.s.p) musí uviesť proti ktorému rozhodnutiu súdu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods.1 O.s.p.).